

Beste Maud, Pien, Marc, Joke, ...
Beste AtelierGangers,
Beste vrienden,

Ik ben vandaag echt fier en blij om hier te staan en wil op mijn beurt iedereen van harte verwelkomen in het huis van Sant'Egidio, in het bijzonder op deze vernissage van de tentoonstelling Aan Tafel! Gecreëerd met liefde en bij elkaar gebracht door AtelierKamiano om gezien te worden. Aan Tafel - een mooie en veelzeggende titel.

De tafel is nooit zomaar een praktische plek. Aan tafel is een uitnodiging. Een eenvoudig gebaar, bijna een vanzelfsprekendheid - toch heeft het iets diep menselijk, bijna heilig. Aan tafel schuiven mensen niet alleen stoelen bij, maar ook verhalen. Aan tafel wordt de maaltijd gedeeld, maar ook stilte. Er wordt geluisterd, verteld, gelachen. Aan tafel gebeurt iets bijzonder: vreemden kunnen bekenden worden, en bekenden soms vrienden. Dat is, denk ik, precies waarom deze titel zo raak is.

Uit diezelfde overtuiging is Kamiano 32 jaar geleden gegroeid: mensen uitnodigen en ontvangen aan tafel, mensen met littekens. Die zijn er bij wie helpt en geholpen wordt. Toch is iedere mens meer dan zijn kwetsbaarheid, zijn armoede of zijn verleden. Elke gast in dit huis verdient een ge-kend-heid, een ge-zien-heid. Dat is de kern voor zoveel vrienden van Sant'Egidio.

In Kamiano wordt aan tafel vaak iets geboren dat je niet kunt organiseren maar alleen ontvangen: en dat is vriendschap. Dan wordt de tafel een plek waar vooroordelen hun kracht verliezen. Waar waardigheid zichtbaar wordt. Waar hoop soms heel stil, bijna ongemerkt, opnieuw begint te ademen.

En daar vertelt deze tentoonstelling over. In beelden. In kleuren. In vormen. In verhalen. Dit zijn niet alleen kunstwerken die hier hangen. Dit zijn sporen van ontmoeting. Tekens van wat kan groeien wanneer mensen elkaar niet voorbijlopen, maar ontvangen. Wanneer iemand niet wordt bekeken, maar gezien. Dat maakt deze tentoonstelling zo bijzonder: ze toont niet alleen creativiteit, maar ook menselijkheid in kleur, levens in kleur.

We bevinden ons tijdens deze periode in een bijzondere tijd. We wandelen in de weken tussen Pasen en Pinksteren, een tijd van onderweg zijn. Misschien lijken we daarin wel een beetje op de leerlingen van Emmaüs. Ook zij waren onderweg met hun ontgoocheling, hun vragen, hun verdriet. Ze droegen nog de schaduw van de nacht met zich mee. Maar onderweg kwam er iemand naast hen lopen. Niet om meteen antwoorden te geven, maar om mee te gaan. Om te luisteren. En pas, toen Hij met hen aan tafel ging, toen het brood werd gebroken, gingen hun ogen open. Een diep geheim schuilt daarin. Aan tafel kan herkenning gebeuren. Aan tafel kan hoop terugkeren. Aan tafel kan een mens opnieuw zien wat hij onderweg is kwijtgeraakt.

Het is wonderlijk: soms begint dat met iets heel eenvoudigs: met een gesprek, met een tafel, een stoel, een koekje, een tas koffie, een ontbijt, een warme maaltijd, wat kleuren of verf, een blad papier of een stuk karton.

Misschien is dát wel de diepste betekenis van Aan Tafel! dat we vandaag niet alleen worden uitgenodigd om naar deze tentoonstelling te kijken, maar om zelf plaats te nemen. Om deel te worden van dat verhaal van ontmoeting, luisteren en hoop. Niet als toeschouwers, maar als tafelgenoten. Ik hoop dat deze tentoonstelling ons daartoe mag inspireren.

Ik wil eindigen met jullie, AtelierGangers, te bedanken voor jullie verbeelding, jullie moed, jullie gedrevenheid en jullie creativiteit. Maar vooral voor wat jullie zichtbaar maken, die schoonheid.

Hoe blij ben ik, hoe blij zijn wij, met het AtelierKamiano.

Danku.